

въ това време сми посмѣхна, понеже сми народъ
необразуванъ. и наученъ.

Сынъ. Ако любезный отче! даде Богъ, и мы
нолко то ни е сила та ще ся стараемы за учение
то, и за образуваніе то, мы ся надѣваме единъ
день да ся причислимы и мы съ прочи те Евро-
пейски редове, обаче до сега що ся намѣруваме
въ слѣпота, то преидова отъ ваше то раждаво, и
гнило старо мнѣніе.

Разговоръ 4-ый.

Учитель и Ученицы.

Учи. Христо, отъ кого си зель тѣя пантофи,
кой ти исплети чорапы те, кой ти направи
дрехи те ти.

Хрис. Родители те ми.

Учи. Не ти давать родители те ти, още по
много вѣщо;

Хри. Давать ми ястіе, и питіе, обиталище,
още зимно време топли соба.

Учи. Ами ты Феодоре! неземашъ нищо отъ
родители те си?

Феод. Тѣя ся грижеть за чистота та ми, и
ме проваждатъ въ училище то, да научавамъ
полѣзны вещи.

Учи. Не ти бѣше потребна тѣхна та по-
моць, кога си бѣлъ малко дѣте?

Феод. Още по много нежели сега, понеже